

Hoofdstuk 1

Schiphol ontwaakt

Zijn hoofd zingt, zijn hart slaat opgewonden sneller dan normaal, er is een gevoel van opperste vreugde in hem, maar dat wordt getemperd door moeders stem, die hij in zijn hoofd hoort. Een stem, die hij weken achtereen hoort. Die hem keer op keer herinnert aan wat hij wil vergeten: de ellende waarvan zijn broer de oorzaak is. Ze wil hem tegenhouden, hem waarschuwen, hem misschien wel beschermen tegen het kwaad. Maar hij heeft doorgezet en heeft haar bezworen dat niets – en zeker Benno niet – hem ervan kan weerhouden te gaan. Gisteren heeft hij haar voor haar voeten gegooid dat ze meer kwaad doet dan goed. Dat al die gedachten aan Benno haar meer kapot maken dan ze zelf beseft. Dat ze met het gepraat over het verleden Benno alleen maar meer op een voetstuk plaatst. Onbedoeld wordt Benno's misdaad groter en groter en worden hun gedachten steeds meer in beslag genomen door deze rotte appel in hun mand. Hij heeft haar verboden nog over toen te spreken. Benno's naam mag in zijn huis niet meer klinken en hij wil ook niet dat ze hem telefonisch lastigvalt met wat er mogelijk kan gebeuren, juist door wat Benno heeft geflikt. Hij heeft gezegd dat hij er na dertien jaar wel een keer klaar mee is. Dat hij dat uiteraard al veel eerder was

weet ze, maar het is niet meer ter sprake gekomen tot het moment dat hij haar over zijn plannen vertelde. Hij heeft zijn moeder gisteren zelfs ten einde raad maar te kennen gegeven dat hij niet meer aan zijn oudste broer wenst te denken. Die is dood voor hem. En vanaf dat moment is zijn moeder gestopt met haar gesmeek. Ze praat nu helemaal niet meer. Misschien is dat nog wel erger dan toen ze voor de zoveelste keer haar smeekbede deed.

‘Pieter-Jan, weet je echt zeker dat je dit wilt doen?’

Hij hoort de pijn in zijn moeders stem. DOE DIT NIET, roept ze, zonder woorden. DOE MIJ DIT NIET AAN, probeert ze hem met haar dringende en dwingende blik in te prenten.

Gelukkig praten zijn kameraden honderduit, zodat de oorverdovende stilte naast hem niet opvalt. Bijna niet dan.

Eindelijk rijden ze het terrein van Schiphol op. Alsof ze het dagelijks doet, rijdt zijn moeder zelfverzekerd de parkeergarage in, waar ze kan parkeren om hem uit te zwaaien. Voor iemand die bijna niet meer buiten komt is het een bijzondere prestatie. Ze valt door de mand, wederom. Het gaat met haar blijkbaar niet zo slecht als ze hem voorhoudt. Ze doet veel meer dan ze naar buiten brengt. Gek genoeg geeft hem dat zoveel kracht en opluchting dat hij nu helemaal achter zijn keuze staat om een paar weken weg te gaan. Ze kan het heus wel aan. Al die misère die ze om zich heen heeft

hangen is louter zelfmedelijden. Wanneer hij in de buurt is dan. De waarheid ligt heel anders.

Wanneer ze het sleuteltje uit het contact haalt, legt hij zijn hand even op de hare en knijpt er zacht in. Hij kijkt naar haar en ziet een benepen glimlach in haar van pijn vertrokken gezicht.

‘Het komt goed, vertrouw me,’ fluistert hij. Dit is een momentopname. Straks, wanneer ze thuis is, rolt ze weer in haar eigen patroon en dan is ze dit vergeten. Dan neemt zijn goede humeur het